

Foranstaltningers Foretagelse som Betingelse for at fratagde den ellers hjemlede Henvisen af vedkommende Skib til Karantæneanlæg. Men i det store og hele er vor Lovgivning paa dette Punkt paa Højde med Udlandets.

Vanskeligheden laa alene i Spørgsmaalet om, hvor vidt der kan siges at findes tilstrækkelige Karantæneanlæg. I saa Henseende kan det nu siges, at ifølge den gældende Lovgivning skal enhver dansk Søkebad være i Stand til paa betryggende Maade at træffe fyldestgørende Foranstaltninger over for Smitte fra indkommende Skibe, om Bord i hvilke der findes Kolera-syge, idet de syge skal kunne anbringes i det stedlige Isolationslokale, jfr. Bekendtgørelsen af 14. Maj 1900 § 9, medens de ikke syge Passagerer isoleres om Bord i 5 Dage, efter at Skibet er desinficeret i den Udstrækning, som Karantæneeftersynet finder fornødent, jfr. Bekendtgørelsens §§ 17 og 30, hvilket ligeledes vil kunne udføres i enhver eller i alt Fald i enhver større Havn; Danmark er altsaa alene ved de Foranstaltninger, som er truffene inden for Landets egne Grænser, tilstrækkelig forberedt til at modtage Skibe med Kolera om Bord, ligesom Landet ogsaa ved den anførte Behandling af saadanne Skibe fuldt ud kan opfylde de internationale Forpligtelser, som en Tiltrædelse af Pariseroverenskomsten vil paalægge det.

Derimod kan Spørgsmaalet ikke besvares bekræftende, for saa vidt angaar Behandlingen af Skibe med pestsmittede Personer om Bord; her kan Nødvendigheden af Henvisning til et særligt Karantæneanlæg ikke siges at ligge helt udenfor den praktiske Muligheds Grænser.

Paa dette Punkt har Danmark hidtil hjulpet sig ved en i Aaret 1858 truffen Aftale med den svenske Regering om, at Danmark skulde have Ret til at henvise pestsmittede Skibe til den svenske Karantænestation ved Kånsö. Da Sverige er bleven godkendt som Medunderskriver af Pariseroverenskomsten, maa denne Station anses som fyldestgørende Overenskomstens Krav. Paa den anden Side maa bemærkes, at der ikke nogensinde har været gjort Brug af den Danmark indrømmede Adgangsret til Kånsöstationen. Herefter maatte det anses for mindre paakrævet for Danmark selv at indrette et Karantæneanlæg, og Muligheden for Danmarks Tiltræden af Pariseroverenskomsten maatte herefter afhænge af, dels om Danmarks Adgangsret til den svenske Station kunde

blive officielt fastslaaet, og dels om denne Ret kunde erstatte et eget Anlæg.

I førstnævnte Henseende blev der ved den svenske Regerings Imødekommenhed under 13. Juni 1910 afsluttet en Deklaration, hvorefter fra og med 1. Juli s. A. alle til danske Havne bestemte Fartøjer, som er pestsmittede, skal have Ret til at anløbe Karantænestationen ved Kånsö for dersteds, for saa vidt fornøden Plads er til Stede, at undergaa Karantænebehandling. Denne Deklaration er under 15. August 1910 bekendtgjort i Lovtidende (Nr. 200).

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Danmark herefter kunde tiltræde Pariseroverenskomsten, udtalte Udenrigsministeriet som sin Formening, at Afgørelsen af, om Betingelserne herfor er til Stede, i Henhold til Overenskomstens § 183 maa afgøres af den tiltrædende Stat selv, dog saaledes, at de andre Signatarmagter formentlig — inden en rimelig Frist — maa kunne protestere mod Tiltrædelsen. I Henhold hertil lod Udenrigsministeriet den danske Gesandt i Paris i Dagene omkring 1. Juli 1910 tilkendegive den franske Regering, at Danmark agtede at tiltræde den oftnævnte Sundhedsoverenskomst den 1. Oktober s. A., hvorefter den franske Regering straks har givet Signatarmagterne Underretning om denne Beslutning, uden at der fra nogen Side er fremkommet nogen Protest.

Da derhos en Tiltræden — som det vil fremgaa af det anførte — ikke kan skønnes paa nogen Maade at ville medføre særlige Udgifter, da Uoverensstemmelserne mellem Overenskomstens og den danske Lovgivnings Regler reelt er ganske ubetydelige, og da Danmark allerede ved at tiltræde den i Bekendtgørelse (Nr. 121) af 31. August 1898 indeholdte, den 3. April 1894 i Paris afsluttede internationale Sundhedskonvention og den dertil sig sluttende, den 30. Oktober 1897 i Paris undertegnede Deklaration havde sluttet sig til de Regler om Behandling af Pilgrimsfartøjer og om de internationale Sundhedsraad m. m., som nu nærmere udformedes i Pariseroverenskomsten af 1903, blev der under 22. Oktober 1910 udvirket allerhøjeste Bemyndigelse for den danske Gesandt i Paris til for det egentlige Kongerige Danmark med Undtagelse af Færøerne — Island og de dansk-vestindiske Øer ikke medregnet — at undertegne den til Tiltrædelsen af den nævnte Sundhedsoverenskomst fornødne Erklæring, og dette er derefter sket den